

Mantas
Areima

KUR
NUVEDA
BATAI

Knygute.lt

Mantas Areima

KUR NUVEDA BATAI

Dygiai ironiškas orgazmas:
šokas + satyra + sarkazmas!

© Mantas Areima, 2013
Viršelio dizainas © Stasys Zacharovas
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2013
Viršeliui panaudotas XIXa miniatiūrų
rinkinio apvalkalo vaizdas,
autorius nežinomas.

„Prieš kažką smerkiant, apsiauk jo batų ir praeik jo kelią, įlipk į tą šūdą, į kurią jis buvo įlipęs, užuosk jo kvapą ir tik po to kalbėk, kad tu žinai, kaip reikia teisingai vaikščioti“

Autorius

Apie knygą:

Vieno žmogaus gyvenimo nuotrupos mūvint skirtingus batus. Su vienais jis įlipo į š... Vėliau su tais pačiais zulino LR Seimo parketą. Su kitais jis nusivalė kojas į Panevėžio mafijozo katės kilimėlį, už ką vėliau buvo ištremtas į Vilnių, kur papuolė į „orgazmo gaudytojų“ sektą. Dar teko vykti pas Doktorą į Kauną, padėti Ežiui išskristi į Ameriką, atlaikyti pederastų seksualinį priekabiavimą... Po to pasipustęs mokasinių padus nuskriejo į Angliją ir tapo „fucking good meat packer“. Grįžo į tėvynę mūvėdamas naujus batus, o senus padovanojo uošviui. Uošvis, avįs žento batais, pasuko į kairę. O žentas su naujais batais nukaukšėjo į teismą išskirti uošvių, bet sukryžiuavo špagas su nuožmia teisėja, ko pasekmėje tapo šunadvokačiu. O su kitais batais nutiko dar daugiau nuotykių. Todėl ši knyga gali būti laikytina darbo paieškos vadovu tiek Lietuvoje, tiek užsienyje.

Visi batai turi savo keliavimo istoriją. Jie glaudžiai susiję su savo šeimininku, be jo juk batai mažai būtų patyrę gyvenimo iššūkių. O su šeimininku jie ir klumpina, ir

*kvanklina, ir dūlina, ir vasnoja, ir spūdina,
ir capnoja, ir lekuoja, ir byzina, ir demžia, ir
kinkuoja, ir neša kudašių. Be to jie gali būti
patogūs arba varžantys judesius. Bet apie
tai papasakos pats šeimininkas.*

Pašos batai

„Pašos“ batus įsigijau žiemą iš batų parduo-
tuvės. Tiesa, tada jie dar nebuvo „Pašos“, o tik
odiniai lenkiški batai, kainavę 240 litų. Batų
dydis – 45. Kodėl? Todėl, kad mano pėda ilga.
Ilga, bet ne plokščia.

Kitu atveju būčiau negalėjęs praeiti CMEK –
centrinės medicinos ekspertizės komisijos dėl
siūlomų kriminalisto pareigų. O galėjau, bet
apsigalvojau (nes pasirinkau ne vaikytis krimi-
nalinį elementų, o rašyti apie juos knygas),
nors ir pėdos nedeformuotos. Bet ko tik Lietu-

voje nebūna: dabar CMEK praeina ir plokščiapadžiai ir pilnapadžiai, su sąlyga – jei kišenės pilnos. Ale galva turbūt tuštutėlė, jei plokščiom pėdom praėję CMEK, po to veidaknygėje giriasi: „Valio! Pagaliau praėjau CMEK! Aš pareigūnas! Jau galite sveikinti!“ Arba: „Iš po CMEK’o tapau tikra mentė!“ Tik pamanykit, „mentė“! Aš visą gyvenimą gyvenu su dviem mentėm. Ir miegu tik su mentėm. Visai nakčiai gulusi ant menčių, nors pats nesu nei „mentas“, nei pareigūnas. O kai tikriems pareigūnams tarnybos metu reikia gaudyti nusikaltėlius, tuomet išaiškėja, kad jie nepajėgūs išvystyti reikiamo greičio dėl deformuotų pėdų. Maža to. Jie nepajėgūs prisitraukti prie skersinio penkių kartų iš eilės, nes pilnos ne tik jų pėdos, bet ir pilvai. Tuomet per kasmetinį privalomąjį „fizo“ patikrinimą išlenda ir kitos bėdos: įgimtos širdies ydos, raumenų atrofija... Bet čia dar ne bėda. Jei pareigūnas sėdi automobilyje, jam pėdos ir raumenys – nė motais. Bėda tada, kai pareigūnas automobiliu kerta sankryžą degant raudonam šviesoforo signalui. O kodėl? O todėl, kad jis – daltonikas. Tuomet klausimas kyla, kaip ši asmenybė prasiskynė kelią per CMEK? Na, žinoma, plokščiom pėdom, plačiais batais ir plačia pinigine: žinojo

kam duoti ir kiek duoti, kad galėtų apsilvęs uniformą per raudoną važiuoti. Negi eis pėsčias! Tokie jau pėsti vaikščiot nebemoka. Nors visur yra išimčių. Būna, pradeda tarnybą jaunas, sveikas, lieknas, strainas vyrukas, mėgstantis visur varinėti savo kojomis, o po kelerių tarnybos metų jį pamatai gunktelėjusį automobilyje su pasmakre, pilvu ir riebiu kebabu saujoje. Jei žvilgtelėtum į jo automobilio bagažinę, garantuotai ten rastum ne vieną „bambalinio“ alaus pakuotę. Ko pasekmėje, toks policininkas per kasmetinį fizo atsiskaitymą neišstena nė penkių prisitraukimų ant skersinio. Juk sunku pakelti savo kūno svorį, kai užpakuolyje džiūsta meškėno kebabas, o pilve rūgsta alaus putra. O ant batų – nė dulkelės, nes jais nevaikščioja. Kam jam šitai, kai turi net kelis automobilius – tarnybinį ir nuosavą – kuriais skraido, nes skuba ginti, saugoti, padėti... Juk angelas-sargas akylai saugo savo batus, kuriais nepėdina, nes jo pėdos neatitinka standartinių pareigūno pėdų. Todėl jam belieka skraidyti... Na, dar apginti savo pilvą nuo bado turkiškais vyniotiniais, ir padėti alaus pakuotę į bagažinę, kad po darbo galėtų sau padėti atsipalaiduoti nuo įtempto skraidymo. O sulaukęs pensijos, jis pirmiausia nueina į batų

parduotuvę, nusiperka lenkiškus batus, kurie linę išsitampyti, bet labai patogūs plokščiom pėdom ir teisėtai įgijęs užtarnautą poilsį, pelnytai nuobodžiauja lovoje, užsimetęs koją ant kojos, avėdamas lenkiškus batus. Kaip koks Paša!

A, jau minėjau, taipogi įsigijau lenkiškus batus! 2007-ųjų sausis buvo drėgnas ir šlapias: jau po savaitės nešiojimo batai pabrinko nuo šlapdribos ir sutišusio sniego. Turėjau juos nešioti tik mūvėdamas storomis vilnonėmis kojineėmis, kad nesmuktų nuo kulnų. Visa laimė, kad bato aulos – šiek tiek ilgesnis, nei vidutinis – nėra pavojaus prisemti kojų. Pirštus maloniai šildė apystoris kailiukas: kojos šiuose batuose niekada nešąla. Batai – be batraiščių: iš abiejų šonų įtaisyta po užtrauktuką. Iš pradžių atrodė baisiai patogų: įmanoma greit įsispirti. Tik vėliau, užtrauktukams pradėjus spyriotis, teko nusivilti tokia batų sandara. Beje, greit išplatėjo batų keltis. Turbūt išsitampė nuo dvigubų kojinių. Aišku, šlapdriba irgi padarė savo. Bet pirmąjį nuotykį ir gana nemalonių šie batai patyrė vos po kelių savaičių nuo jų įsigijimo. Kitaip sakant, dar visai nauji batai, tiksliau, vienas batas – dešinės kojos, patyrė pragarišką krikštą. Aišku, ne be šeimininko

kaltės. Bet dar ir tuomet jie netapo Pašos.

Vėlai vakare dūlindamas iš paskaitų namo naujais batais smagiai taškiau šlapius sniego tortus. Ir nutik tu man taip, kad pusiaukelėje prispyrė nedidelis reikaliukas. Prispyrė ir gata. Jaučiau: būtinai turiu palaistyti netoliese išsikerojusį krūmą, kitaip trūks plyš šlapimo pūslė. Palaisčiau. Palengvėjo. Labai palengvėjo. Kas yra tai patyręs, supras, kaip po to, nuo palengvėjimo akyse pasidaro šviesiau. Grįžau namo, padėjau batus į batų dėžę ir nakčiai apie juos pamiršau. Staigmena išlindo tik ryte, kada aviausi batais ketindamas eiti į paskaitas. Pradarius batų dėžę iš syk surietė nosį, sutriko medžiagų apykaita, prasidėjo įtartinis konvulsijos viduriuose.

- Kas per smarvė?! - šūktelėjau iš netikėtumo. - Nejaugi batai prarūgo?!

O pasirodo... Paėmęs į rankas dešinės kojos batą, ant pado sąsmaukos išvydau šlykštų reginį. Ties kulnu styrojo prikibęs ekskremento gabalas. Ir dar koks! Rudas, minkštas ir baisiai dvokiantis. Tuomet prisiminiau: išvakarėse laisčiau krūmą.

- Šūdas! - susikeikiau.

Atvirai pasakius, susikeikiau daug riebiau,

nei pats radinys atrodė. Be abejo, jis atrodė gana klaikiai: riebus, tirštas lyg karvės triedalas, tik žmogiško atspalvio. Supratęs, jog prieš mane garuoja žmogaus išmata, nusikeikiau dar tirščiau. Ir pakišk tu man tokį žarnyno gleivinės ląstelių likučių mišinį, pašalintą per išangę, po krūmais! Būtų nors spiriukas, o dabar geltonas blynas! Kai pagalvoji, tą vakarą krūmą tik palaisčiau, o daug anksčiau už mane kažkas net patręšė. Taip dosniai patręšė lyg nujausdamas, kad vienas prašalaitis į tą “trašą” sumerks savo visiškai naujus batus. Batą. Vieną batą. Prakeiktą batą, kuris būtinai turėjo įminti, patrypti ir sustingusią fekaliją parsinešti namo. Maža to, tas prikibęs “kakutis” dar rūgo šiltame kambaryje visą naktį, leisdamas į aplinką sieros vandenilio, amoniako ir įvairių merkaptanų garus, kuriuos aš gaudžiau savo užgulusia nosimi ligi ryto. Bet tikroji bėda ištikovėliau.

Sušikta istorija kaip iš to ketureilio:

Mano batai buvo du,

Vienas šūdinu galu.

Aš į kiemą išėjau

Ir tą šūdą nuvaliau...

Batus apsiaviau labai atsargiai. Po to ant pirštų galiukų (batų viršūnių galiukų) patyliusiais išsliūkinau į laiptinę. Lyg vagis, kad kaimynai nepastebėtų ir ne duok Dieve užkalbintų. Bet kur tau! Pro akylojo Anupro akis nepraslysdavo niekas.

- Ė, sveiks, kaimyns! Žiūr, neblogas batuks nuliejai! Man irgi reiktų... Kiek kainava? Parodyk padą... Nor pažėt kok marke...

- Atleisk, nēr laika! - nėriau kuo skubiau į šoną.

Vos atsidūriau ant šaligatvio, iš kart ėmiau daužyti bato padą į bordiūrą. Kiek patrynus, fekalijų apmažėjo, bet padas lyg padangų proektorius - rantytas. Kakučio likučius teko šalinti mirkant batą balutėje. Nudaviau, nudaviau, ištrinkau po šlapią sniegą. Gerą valandą plušau, kol pašalinau rudą drūtą nuo pado. Batas atmirko, išsipūtė, atrodė nebe naujas, o mažumėle padėvėtas. Velniava, bet teko mirkyti ir kitą batą, kad susilygintų su pirmuoju. Nusiplūkęs nudrožiau į paskaitas. Atsisėdau į galinį suolą. O smarvė niekur nedingo. Įsigėrė rūgštelė per naktį taip giliai, kad nė su dantimis nebūtum išėdęs. Visa laimė, suolo draugas į paskaitas tą dieną neatėjo. Tačiau du grupiškai sėdėjo priešais mane. Vienas iš jų

karts nuo karto dairydamasis ir gręžiodamasis atgal, nepatikliai dirsčiojo pro petį į suolo apačią. O aš spaudžiau padą prie grindinio. Ką daugiau galėjau daryti? Negi sakyti: atleiskite, mieli kolegos, bet čia ne aš leidžiu dvokučius, čia mano batas įmaurojo į šūdą vakar vakare, per naktį įsigėrė smoko, o dabar guminis padas išgarina to šūdo smalkes.

Kitą dieną bato padą išpurškiau oro gaivintoju „Bangos“. Kone puse flakono suvariau. Manote smarvė dingo? Deja, deja... Tik dar labiau paaštrėjo. Kvapams susimaišius, padas įgavo specifinį dvoką. Rodos fekalijų nebėra, bet dvelkia šūdeliu. Gaiviu šūdeliu. Lyg nuo žydinčios jūros.

Suolo draugas vėl nepasirodė. Taip visą savaitę. Lyg nujausdamas, kad jam teks sėdėti ir uostyti draugo pado rūgštelę. O priešais sėdintys grupiškai neperstojo įtartinau dirsčioję į mano pusę. Žvilgsniai krypo į apačią, ten kur kojos. Batai. Batas. Žydinti jūra...

Trečią dieną vienas grupiokas kitam suolo draugui burbtelėjo:

- Vėl pažastų neplovei?
- Ką? Ko tauziji?
- Nuo tavęs šūdeliu paduoda...

O aš sėdžiu, šypsausi padą prispaudęs.

Po mėnesio mano batams buvo nutiestas raudonas kilimas. Iš kart po pažeminimo atėjo paaukštinimas. Dvokutis jau beveik buvo išgaravęs. Dar liko šioks toks jūros dumblio aromatas, bet jau pado nebereikėjo spausti prie grindinio. Mane paskyrė Seimo nario padėjėju ir su šiais batais išvykau į Seimą. Netolimoje praeityje mindę šūdą, dabar jie mindo Parlamento raudonus kilimus. Tiesa, kelionės metu Seimo narys šiek tiek kraipė ūsą. Tikėtina, kad ne nuo batų. Kita vertus, mano uoslė jau buvo pripratusi prie jūros dumblių, o jo tai ne. Jis lyg tyčia dar užmezgė pokalbį apie apavą.

- Neprisiruošiu nusipirkti naujų batų. Vis laiko nėra...

- O aš neseniai įsigijau, - pasigyriau.

- Matau, visai nieko batai. Ir man tokių reiktų, - užsikosėjo.

Norėjau sakyti „galiu padovanoti“, bet susitarėjau. Vis gi batai mano, ne Pašos. O gal Pašos, kad jau taip į Seimą?

Seime kilome liftu. Seimo narys ir aš. Ir batai. Parlamentaras akylai stebėjo mano apavą, čia žvilgtį į savo, čia į mano. Kažką susikaupęs mąstė....